

Un nouvingut a l'institut.

Ho-hola, el meu nom és Aleix i tinc 15 anys. Sóc procedent d'un país estranger i espero ser un bon company d'escola.

Així va començar el meu 1r dia en aquell nou institut. Ja era el tercer que anava durant aquell curs i esperava que fos l'últim. La meva mare i jo havíem hagut d'emigrar del nostre país perquè després d'una separació no gaire agradable dels meus pares, la cosa havia empitjorat molt, i el meu pare havia amenaçat de mort la meva mare. La justícia al meu país no estava gaire desenvolupada i la meva mare, després d'amagar-se moltes vegades, va decidir anar a un lloc molt, molt llunyà del meu país, Tuníssia.

Jo no estava gaire content ja que la gent aquí no era com al meu país; ni millor ni pitjor, només diferent. Mai havia fet molts amics, i molt menys amigues, tot s'ha de dir, potser perquè quan intentava parlar amb elles, quequejava i a més a més portava unes ulleres de cul de got, però ràpidament vaig comprendre que en aquest institut no seria gaire diferent.

Els primes dies van ser especials, potser per la novetat, i fins i tot, em va semblar que podia fer alguna amiga, però em van fer notar massa ràpid que això no estava fet per a mi.

Era el 7è dia a l'insti i ja tenia un grupet amb el que m'asseia cada dia a l'hora del menjador i quan aquell dia vaig arribar, em vaig adonar que el meu lloc, al costat de la meva millor amiga, estava ocupat per un noi de l'equip de futbol, el típic noi forçut i corpulent que no et convenia buscar-li les pessigolles. Jo vaig esperar un senyal per part dels meus amics perquè pogués seure almenys al seu davant, però no, tots dinaven amb el cap acotxat i sense dir res; tot i així, em vaig armar de valor i em vaig dirigir cap a la taula, amb la safata del menjar. De sobte, un peu es va interposar en el meu camí i, abans que pogués reaccionar, ja m'havia fotut de lloros al terra. Sense les meves ulleres! No hi veia gaire sense les meves ulleres, però sí que hi podia sentir, i era el pitjor que havia sentit mai. El menjador sencer se'n reia, i reien molt, i seguien rient, fins i tot la meva millor amiga reia... Tots reien, però el pitjor de tot va ser quan l'amo del peu va parlar.

-“Moro de mierda, vete a tu miserable país”.

Llavors vaig sentir els soroll de vidres trencar-se, i de seguida vaig comprendre que m'havien trencat les ulleres. Això era un desastre ja que la nostra situació econòmica era pitjor que dolenta, i sabia que no teníem diners per comprar-ne unes de noves. No sabia què fer ni com li explicaria això a la meva mare, perquè una cosa estava clara, no podia dir-li la veritat sense acusar el culpable, ja que això últim hagués estat la meva fi. Les havia d'enganxar. Quan va venir el professor i em va preguntar què m'havia passat amb les ulleres, jo ja sabia què havia de dir:

-Només ha sigut un accident, he ensopegat i al caure, les ulleres s'han trencat.

Automàticament, la meva mirada desenfocada va mirar qui m'havia fet caure, i vaig comprovar que havia fet el correcte.

La meva esperança va ser que només es tractés d'una “novatada” i que la cosa s'hagués acabat aquí, perquè això era el que havia passat en les altres escoles, però alguna cosa en el meu ésser em deia que no seria així aquesta vegada. No em vaig equivocar.

Després d'aquell dia tot va anar empitjorant, ja no tenia amics i per suposat, no tenia amigues; com que era bo en els estudis cada dia havia de fer els deures quatre cops, els dels meus tres nous amics i els meus, en aquest ordre, per la qual cosa vaig començar a

guanyar-me suspensos, ja que els meus mai, o quasi mai, no tenia temps de fer-los. Cada vegada tenia més “accidents”.

-Digues a la teva mare que et compri unes ulleres noves, o un dia et trencaràs una cama. No pot ser bo veure darrere d'aquests vidres trencats. – Això, m'ho havia dit el professor de guàrdia, el dia que vaig “caure” per les escales.

Cada dia estava més enfonsat, ja no dormia a les nits pensant en el que passaria el dia següent; la meva relació amb la meva mare anava de mal en pitjor ja que ella notava que tenia algun problema, però jo no li volia explicar res. Tenia por.

Un dia, mentres estava al meu racó favorit del pati, vaig veure arribar tres nois estraforaris que portaven un somriure d'orella a orella esgarriats.

-Home Aleix. Què fas per aquí tan solet?- Va dir-me un.

-Vine, volem ensenyar-te una cosa.- Va dir un altre, mentres quasi que no podia aguantar les ganes de riure.

-Ja, ja.- Va riure descaradament el tercer individu.

No vaig tenir valor a negar-me a anar amb ells, tot i que tenia moltíssima por. Vam pujar al terrat prohibit de l' institut; allà tenien unes motxilles, de les quals van treure una estranya beguda.

-Té, beu.- Me'n van oferir una.

-Ara ets dels nostres.- Em va dir mentre em posava la beguda a la mà.

-Veuràs com després no necessites ulleres ni caus tant.

-Ja, ja, ja.- Van riure els tres.

Em van obligar a beure allò... i era veritat. Vaig començar a veure un món de colors, em sentia molt més lleuger, la meva ment ja no quequejava, i fins i tot veia aquelles persones com els meus amics, ja que reien i reien, i jo reia amb ells.

- Vine, moro, mira quina vista hi ha des d'aquí dalt.

Em vaig apropar, ja no tenia por. De sobte vaig voler fugir, vaig voler sortir volant cap a el món que veia sota els meus peus: nois que jugaven a futbol, altres que parlaven i es feien bromes com autèntics amics, parelles que s'amagaven per robar-se un petó. Un petó. Com seria?Havia de ser fantàstic. El vaig voler.

-Ves-hi, agafa'l.- va parlar una veu dins al meu cap.

Els altres tres continuaven rient.

-Mireu, té cara de pringat.- Va dir algú, no sé qui.

-Està flipant.-Tampoc sé qui va ser.

-Marxem, quan arribi el professor a veure com li explica.

En vaig quedar sol, sol contemplant aquell món que hi havia a baix, i que no era per a mi.

-Sí! Sí que ho és! Agafa'l! Vés-hi...- La veu al meu cap continuava.

De sobte em vaig sentir flotant i sentia que cada vegada estava més proper a aquell món, la veu al meu cap continuava parlant.

-Ja no tindràs por mai més a la teva vida.- Va ser l'últim que va dir la veu abans d'estavellar-me contra el terra. Vaig morir.

L'autòpsia va revelar un alt contingut en drogues al meu organisme. La meva mare va pensar que era una mala mare ja que, tot i que ella em veia un pèl estrany, mai no va saber què em passava. A l'insti van dir que pensaven que tot els meus “accidents”i la meva falta de rendiment escolar eren per causa de les ulleres i no de les drogues, que mai van sospitar res del que va passar en realitat. Els meus tres amics nous ja no reien, només esperaven que arribés un nou “amic”.

I pel que fa al meu pare, va sentir el rebombori televisiu, per fi va saber on paràvem, i va complir l'amenaça...